

‘Voor wie dan?’

Stilte.

Evangelista begint zich kwaad te maken. ‘Luister vriendje, ik heb hier geen zin in. We gaan het anders doen.’ Hij wendt zich tot een van de soldaten en zegt: ‘Haal Boutista en zeg hem dat hij een scherp mes mee moet brengen.’

De rillingen lopen Roberto over de rug, toch volhardt hij in zijn stilzwijgen.

Boutista is een gezette man van bijna een meter tachtig. Met zijn vlezige wangen, varkensoogjes en borstelige wenkbrauwen ziet hij er afstotelijk uit. Normaal gesproken werkt hij in de keuken, maar hij is niet te beroerd om tegen een redelijke vergoeding wat extra karweitjes op zich te nemen. Als hij binnentreedt in de verhoorkamer, blikkert er een groot slagersmes in zijn handen. De gouverneur wendt zich tot de kok. ‘Boutista luister, deze man is onder valse voorwendsels op ons eiland gekomen en wenst niet te vertellen voor wie hij werkt. Ik ga hem nu een laatste kans geven en anders mag jij me helpen om zijn geheugen op te frissen.’

Evangelista strijkt door zijn vette zwarte haren, die hij al sinds jaren insmeert met kokosolie, en keert zich dan weer naar Roberto. ‘Ik wil nu van je weten voor wie je werkt. Als je geen antwoord geeft, gaat er een vinger van je rechterhand af.’

Het zweet breekt Roberto uit. Hij ziet vaalbleek van angst, maar zwijgt nog steeds in de hoop op een goede afloop.

De gouverneur wenkt zijn soldaten. ‘Grijp hem vast.’

Onmiddellijk storten de drie mannen zich op Roberto en nemen hem in een houdgreep. Dan knikt Evangelista naar de kok. ‘Doe je werk.’

Boutista aarzelt geen moment. Hij pakt de rechterhand van de cartograaf vast, spreidt de vingers en snijdt, alsof het om een karbonade gaat, de pink van de hand af.

Roberto, die bijna flauwvalt van de pijn, schreeuwt het uit. De gouverneur kent geen medelijden. ‘Wie zijn jou opdrachtgevers?’

De weerstand van Roberto is gebroken. Hij huilt van de pijn en roept tussen zijn snikken door: ‘De Chinezen.’

Evangelista glimlacht. Hij wist het, hij had gelijk.

‘Wat was je opdracht?’

Roberto is verloren. Hij zwemt rond in een poel van ellende. Hortend en stotend komt nu zijn hele verhaal naar buiten.

‘De Chinezen zochten een cartograaf omdat ze niet genoeg hadden aan de satellietfoto’s van het eiland. Ze wilden alle details weten. Opnames die op de grond zijn gemaakt niet alleen een landkaart maar ook opnames van alle opstallen, Ze wilden het aantal inwoners weten en de kracht van de defensie hier.’

‘Heb je ze die informatie gegeven?’

‘Ja.’

‘Voor hoeveel?’

‘Veertigduizend dollar.’

‘Dus jij, smerige landverrader, hebt ons voor veertigduizend dollar uitgeleverd aan de Chinezen. Je hebt hoogverraad gepleegd en verdient het niet om nog langer te leven.’

Na die woorden richt Evangelista zich tot de soldaten. ‘Neem hem mee, voer hem aan de haaien en zorg ervoor dat hij in geen geval terug zwemt naar de kust.’

Roberto wordt geboeid en aan boord gebracht van een onopvallende vissersboot met een krachtige motor. Na een kwartiertje varen zijn ze, volgens de lange soldaat die naar de naam Melvin luistert, voldoende buitengaats om te stoppen. De motor wordt afgezet en Roberto wordt, met zijn handen vastgebonden achter zijn rug, tegen de lage reling van het schip gezet. Zonder enige haast trekt Melvin een pistool uit zijn holster. Een Makarov van Russische makelij. Hij richt het wapen op Roberto en haalt de trekker tweemaal over. Daarna trapt hij de stervende man met een karatetrap tegen de borst, zodat hij over de reling slaat en in het water verdwijnt.

Heel even wachten de drie soldaten om te zien of de dode op een of andere miraculeuze wijze weer tot leven komt. Wanneer dat niet gebeurt, starten ze de motor opnieuw en zetten ze koers naar de kleine marinehaven van Pagasa.

Het hoofdkwartier van het Volksbevrijdingsfront, de militaire tak van de Communistische Partij, staat midden in Peking. Het is een onop-

vallend, nogal saai gebouw dat niet op zou vallen als het niet zo ver uitstak boven de omringende laagbouw.

Op de bovenste verdieping bevindt zich het kantoor van de minister van Defensie, een machtige man die leidinggeeft aan een leger van twee miljoen beroepsmilitairen.

De werkplek van minister Cheng Su is ruim en is gevuld met degelijk kantoormeubilair. Niet armoedig en niet overdreven luxe.

Aan de muur achter zijn bureau hangt uiteraard de verplichte grote foto van de president van de Volksrepubliek. Het enige verder opvallende aan dit kantoor zijn twee forse scheepsmodellen. Zij verraden dat de minister een belangrijk deel van zijn loopbaan leiding gaf aan de Chinese marine.

Cheng verliet de marine als admiraal en is nu 64 jaar oud. Hij verkeert in goede gezondheid en is gematigd in zijn opvattingen.

De minister is niet alleen. Tegenover hem zit het hoofd van de Nationale Inlichtingendienst, Ning Liao.

Ning is vijf jaar jonger dan de minister. Hij is energiek en heeft een hekel aan stilzitten. Ning is gematigd noch fanatiek. Hij doet niet aan politiek. Hij volgt altijd de bevelen van hogerhand op en de partijlijn is heilig voor hem.

Ning neemt het woord. 'Minister ik moet melding maken van het feit dat onze man in Thih-tu * niets meer van zich laat horen.

Hij is verplicht zich iedere dag te melden, maar heeft dat gisteren nagelaten. Ik moet aannemen dat er iets mis is met hem. Misschien hebben de Filippino's ontdekt dat hij voor ons werkt.'

'Dat is slecht nieuws kameraad, wat betekent dat voor ons?'

'Volgens mij moeten wij nu direct een einde maken aan de illegale Filipijnse bezetting van Thih-tu. We hebben de internetverbinding tussen het eiland en het vasteland al een week plat gelegd dus ze kunnen niets melden en niet om versterking vragen.'

'Uitstekend. Beschikken wij over voldoende informatie?'

'Jazeker. Roberto Wana, onze spion in Thih-tu, heeft goed werk geleverd in de afgelopen maanden. Hij is nog niet helemaal klaar met zijn kaart van het eiland maar voor ons aanvalsplan beschikken we over meer dan genoeg informatie.'